

udtalt mig saa klart om dette Spørgsmaal i Finantsubvalget, at der ikke behøvedes nogen yderligere Tilføielse fra min Side. Der maa nemlig ved de Medhjælpssummer, som ere indstillede til Forhøielse, ifknes imellem de forskjellige Ministres Stilling, der maa tages Hensyn til, om Forhøielsen slutter sig til en ved Lov normeret Medhjælpssum eller ikke. Det Første er nu Tilfældet ikke blot med Udenrigsministeriet, men navnlig med Finansministeriet og med de tidligere saakaldte kongerigste Ministerier. Med Hensyn til disse Ministres Stilling overfor Medhjælpssummerne var det, at jeg i Udvalget gjorde opmærksom paa — hvad jeg ogsaa er overbevist om, at ærede Medlemmer ikke ville misfjende —, at det er umuligt at opstille noget stramt Baand. Naar vi gaa ind paa Noget, som kan kaldes et Baand, saa tage vi det jo meget strengt, og netop derfor er det, at jeg maatte gjøre Indsigelse imod et tilsyneladende Baand, som var i Strid med hele Forholdets Natur. Hvorledes stillede Sagen sig nemlig sidste Gang? Sidst kom Sagen til Behandling i det sidste Dieblik ved 3die Behandling. Der var oprindelig paa særskilt Lovforslag begjært en Forhøielse af 10 pCt. af de ved Lov normerede Medhjælpssummer, men dette blev udstemt under den Forudsætning, at det atter skulde fremkomme ved Finantslovens Behandling. Den Maade, hvorpaa Finantsloven affattes, medførte imidlertid, at Summerne bleve fordelte for at slutte sig nærmere til de enkelte Konti i Finantslovsforslaget, og dette medførte atter, at man foretog en Deling, som ikke holdt sig strengt til dette Procentforhold, men hvorved Hensynet til de forskellige Forhold i de forskellige Administrationsgrene gjorde sig gjældende. Jeg kan nævne et Exempel, som ligger mig overmaade nær. For Finantsministeriets Bekommende blev det f. Ex. ordnet saaledes, at der blev foreslaaet og bevilget noget Mere med Hensyn til en Administrationsgren, som ikke længer ligger under Finantsministeriet, nemlig med Hensyn til Telegrafvæsenet, men da man dog ikke vilde, at de samlede Summer for hvert enkelt Ministerium skulde overskride det oprindelig begjærede samlede Beløb, saa var det en Selvsølge, at naar der kom lidt Mere paa nogle, maatte der komme noget Mindre paa andre Poster. Jeg havde troet, at Forslagene, som Udvalget havde anbefalet, vare bleve bevilgede, saaledes som de vare stillede, nemlig med den frie Dispositionsret, som ligger i Begrebet Medhjælpssum, og jeg blev derfor noget overrasket — jeg havde nemlig ikke Seilighed til at forhandle med Udvalget om dette Punkt — ved, at der her ifjor fremkom en Udtalelse om, at man ønskede en særegen Begrændsning i Maaden, hvorpaa disse Penge skulde anvendes. Det blev udtalt som den Forudsætning, under hvilken Udvalget anbefalede Forslaget, at man saare vanskeligt skulde give no-

get Tillæg til den, der havde over 600 Rd. Derfor som Sagen ikke dengang havde staaet saaledes, at vi vare ved 3die Behandlings Begyndelse, saa at jeg altsaa ikke kunde ønske at standse Forhandlingen, maatte jeg have gjort en bestemt Indsigelse derimod, men som Forholdet nu stod, maatte jeg indskrænke mig til at sige, at det var en vilkaarlig Begrændsning, som var i Strid med Forholdets Natur, som ikke stemmer med den hele Ordning med de runde Summeres Fastsættelse, som jo netop tilfigter at der skal være fuld Frihed med Hensyn til Beløbet's Benyttelse til de enkelte Personers Lønning. Det fremkom ifjor, som sagt, saa overraskende, at der ikke havde været Afgang til nogen Forhandling med Udvalget, hvorved jo dette Slags Spørgsmaal lettest klaves. Netop derfor benyttede jeg i Aar Seiligheden til, ikke blot paa Finantsministeriets Vegne, men paa samtlige ligestillede Ministeriers Vegne at gjøre gjældende i Finantsubvalget, at hvor der er Spørgsmaal om Tillæg til Medhjælpssummer, som ere normerede ved Lov, maatte det erkjendes, at de 600 Rd.s Grændse umulig længere kan have nogen Betydning. Jeg gjorde gjældende, at hvor utilfredsstillende end det Forslag var, som var blevet vedtaget ved 2den Behandling, saa havde man dog forladt den Mening, at 600 Rd. kunde være Grændsen; Man er nu altsaa kommen til 800 Rd. og med en eienDOMMELIG Begrændsning til 1200 Rd., og jeg betragtede altsaa det som givet, at der fulgte af Begrebet „Medhjælpssummer“ den frie Raadighed derover, hvad der maatte medføre som en logisk Nødvendighed, at der nu ikke kunde være Spørgsmaal om at opstille nogen saadan bindende Grændse som den, der var fremkommen ved den tidligere Forhandling, og jeg gjorde gjældende, at Enhver, som ser paa disse Spørgsmaal, jo strax maa give mig Ret i, at naar en Minister har fri Raadighed først over 100 Rd., dernæst i et Aar over 10 Rd. og næste Aar atter over 10 Rd., vil jeg se den, der kan gaa i Rette med ham, naar han efter bedste Skjøn anvender disse 100 + 10 + 10 Rd.; det er ikke muligt for de første 10 Rd. at opstille nogen særskilt Norm, og naar man vilde forsøge det, vilde man komme ind paa et Kunstleri, som man umuligt kan have til Hensigt. At en Minister ikke ad denne Vej skulde ville skabe Sager f. Ex. paa 2,000 Rd., tror jeg, Alle ville være overbeviste om. Jeg tror altsaa, man vil erkjende, at den Frihed, som ligger i Begrebet „Medhjælpssummer“, ogsaa maa fastholdes ved disse Tillæg, og jeg kan ikke betvivle, at den ærede Ordsfører ogsaa i Virkeligheden vil være enig i denne min Udtalelse om Sagen. Jeg skal endnu kun til det ærede Medlem for Præsto Amt (Scavenius) gjentage, hvad jeg alt yttrede ved 2den Behandling, at det er helt naturligt, at Ministeren stillede de Ændringsforslag til Medhjælpssummernes Forhøielse, som foreligge her, eftersom vi alt ifjor stillede saadanne